

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci

žalobce: **D. M.**
narozený X, státní příslušník U.
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Michalem Poupětem
sídlem Konviktská 291/24, Praha

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2018, č. j. CPR-23502-2/ČJ-2018-930310-V230 a č. j. CPR-23502-3/ČJ-2018-930310-V230,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 18. 12. 2018 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2018, č. j. CPR-23502-2/ČJ-2018-930310-V230 (dále jen „rozhodnutí žalovaného o vyhoštění“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „krajské ředitelství“) ze dne 23. 6. 2018, č. j. KRPS-51132-36/ČJ-2018-010023-SV (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí o vyhoštění“). Tímto rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce devíti měsíců. Zároveň bylo rozhodnuto, že se na něj nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 120a zákona o pobytu cizinců a podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mu byla stanovena doba k vycestování do čtrnácti dnů od právní moci prvoinstančního rozhodnutí o vyhoštění.
2. Rozhodnutí žalovaného o vyhoštění je odůvodněno tím, že žalobce naplnil skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť byl na území České republiky zaměstnán od 1. 11. 2017 do 13. 2. 2018 bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Žalobce měl v cestovním dokladu vyznačeno národní vízum Polské republiky typu D, účel 05, platné od 10. 10. 2017 do 23. 3. 2018 s délkou platnosti 165 dní s možností vícenásobného vstupu, které ho opravňovalo pouze k pobytu na území České republiky po dobu nepřesahující 90 dní během jakéhokoliv období 180 dnů. Toto vízum jej však neopravňovalo k výkonu pracovní činnosti na území České republiky. Správní orgán I. stupně se zabýval otázkou, proč je vyloučena aplikace § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). S jeho závěry se žalovaný ztotožnil. V řízení nevyplynulo, že by žalobkyně práci vykonávala legálně. Na posuzovaný případ nelze aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, neboť se neprokázalo naplnění podmínek pro jeho užití, tedy že zahraniční zaměstnavatel vysílá svého pracovníka do České republiky k provedení služby. Žalobce sám uvedl, že na území Polska nikdy nepracoval a smlouvu s polským zaměstnavatelem uzavřel až v době, kdy již byl na území České republiky. Správní orgán I. stupně si také vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, podle něhož zde není překážka vycestování. K dalším odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že má za to, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Ve vztahu k délce doby trvání správního vyhoštění se ztotožnil se závěry prvostupňového rozhodnutí a uvedl, že uložení správního vyhoštění na dobu devíti měsíců je přiměřené vzhledem k okolnostem případu.
3. Žalobce se současně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2018, č. j. CPR-23502-3/ČJ-2018-930310-V230 (dále jen „rozhodnutí žalovaného o nákladech řízení“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí krajského ředitelství ze dne 23. 6. 2018, č. j. KRPS-51132-37/ČJ-2018-010023-SV (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí o nákladech řízení“). Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
4. Rozhodnutí žalovaného o nákladech řízení je odůvodněno tím, že se žalobce dopustil protiprávního jednání, neboť byl na území České republiky zaměstnán v rozporu s právními předpisy, za což mu bylo uloženo správní vyhoštění. Žalobci tak vznikla

povinnost uhradit státu náklady řízení podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Podmínky pro snížení paušální částky nákladů řízení nebyly splněny.

Žaloba a vyjádření žalovaného

5. Žalobce nejprve namítl, že celé řízení o správním vyhoštění je v rozporu s českými a evropskými právními předpisy, neboť jeho jednání s nimi není v rozporu. Žalovaný odmítl aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a směrnici Evropského Parlamentu a Rady č. 96/71/ES, o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice o vysílání pracovníků“). Žalobce však byl jako zaměstnanec polské společnosti P. (dále jen „P.“) vyslán na území České republiky k poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro společnost F. K. I. (dále jen „F.“) podle smlouvy uzavřené mezi zúčastněnými společnostmi. Byl vyslán v rámci přeshraničního poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě EU podle směrnice o vysílání pracovníků. Soulad tohoto postupu s evropským právem potvrdila ve svém vyjádření i Evropská komise.
6. Žalobce dále namítl, že správní řízení bylo zatíženo velkým počtem procesních nedostatků, které namítal již v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí o vyhoštění, aniž by však tyto nedostatky v žalobě jakkoliv konkretizoval a vylíčil, zda by tyto tvrzené nedostatky mohly mít vliv na zákonitost napadeného rozhodnutí. Pouze v závěru žaloby obecně odkázal na odvolání podané proti prvoinstančnímu rozhodnutí o vyhoštění.
7. Ve vztahu k rozhodnutí žalovaného o nákladech řízení žalobce odkázal na žalobní body směřující proti rozhodnutí žalovaného o vyhoštění.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí, neboť má za to, že se v něm zcela dostačujícím způsobem vypořádal se všemi skutečnostmi, které v řízení vyšly najevo. Ve vztahu k žalobcem předloženému vyjádření Evropské komise uvedl, že v něm není nic víc, než bylo již judikováno Nejvyšším správním soudem s ohledem na judikaturu Soudního dvora EU a systematiku a účel zákona o zaměstnanosti, tedy že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice o vysílání pracovníků nebo vyslání pracovníků spočívajícím v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svoji hlavní činnost v členském státě zaměstnavatele. Žalobce však svoji pracovní činnost na území České republiky nevykonával jako zaměstnanec polské společnosti a nebyl vyslán k plnění služeb. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Podmínky řízení a postup soudu

9. Krajský soud v Praze přezkoumal obě napadená rozhodnutí, jakož i řízení, které jejich vydání předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalovaný s takovým postupem souhlasil a žalobce se k výzvě soudu, zda s takovým postupem souhlasí, nevyjádřil. Soud tedy má za to, že i žalobce s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Dokazování soud neprováděl, neboť obsahem správního spisu, který navrhl žalobce, se dokazování neprovádí.
10. Soud v první řadě odkazuje na závěry, jež vyslovil v rozsudku ze dne ze dne 27. 5. 2013, č. j. 44 A 12/2013 - 21 (všechna rozhodnutí správních soudů uvedená v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz), podle něhož platí, že je-li výrok o náhradě nákladů

správního řízení (závislý výrok) předmětem samostatného rozhodnutí správního orgánu, musí soudní přezkum takového rozhodnutí probíhat na základě shodných procesních pravidel, jako kdyby tento výrok byl součástí jednoho rozhodnutí společně s výrokem ve věci samé (hlavní výrok). V případě soudního přezkumu rozhodnutí o náhradě nákladů řízení o správním vyhoštění tak rozhoduje specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.), žalobce je osvobozen od soudních poplatků [§ 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a aplikují se speciální lhůty pro podání žaloby a pro rozhodnutí soudu o této žalobě (§ 172 odst. 2 a odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky). Ačkoliv byl tento názor později zkorigován judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), pokud jde o délku žalobní lhůty (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2018, č. j. 1 Azs 7/2018-15), v ostatním byly závěry zdejšího soudu aprobovány. Soud proto neshledal důvod k vyloučení části žaloby k samostatnému projednání a přezkoumal obě napadená rozhodnutí ve společném řízení.

Skutková zjištění soudu

11. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že podle úředního záznamu ze dne 13. 2. 2018, č. j. KRPS-51132-2/ČJ-2018-010022, provedla hlídka Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort dne 13. 2. 2018 v době kolem 10:00 pobytovou kontrolu v areálu V. (V. X). Žalobce byl zastižen v pracovním oděvu při výkonu práce na lince, kde dával kanystry do balícího stroje. Hlídce předložil cestovní doklad č. X s vylepeným vízem typu D, účel 05, vydaným Polskou republikou platným od 10. 10. 2017 do 23. 3. 2018. Podle razítka v cestovním dokladu vstoupil na území schengenského prostoru dne 14. 10. 2017 přes hraniční přechod Korczowa (Polsko). Žalobce nepředložil povolení k zaměstnání. Od mistra provozu společnosti F. (dále jen „F.“) bylo zjištěno, že žalobce je zde skutečně zaměstnán. Společnost mu eviduje docházku do zaměstnání.
12. Na základě výše uvedeného bylo ještě téhož dne zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců pro podezření z výkonu práce bez povolení k zaměstnání. Téhož dne za přítomnosti tlumočníka žalobce při výslechu uvedl, že je svobodný a bezdětný. Polské vízum si zařídil přes zprostředkovatele na Ukrajině ve vízovém centru v R. V Polsku však nikdy nepracoval. Polská firma ho vyslala na práci do České republiky. Její název, předmět činnosti ani sídlo si však nepamatuje. Ani kontakt na tuto firmu nemá. Do České republiky přicestoval za účelem zaměstnání začátkem listopadu 2017. Bydlí v Praze na ubytovně, a to již od svého příjezdu. Ubytování za něj platí společnost, která ho vypravila z Polska. Při výkonu pracovní činnosti dával plastové kanystry do balícího stroje. Pracoval tam od příjezdu do České republiky, tedy od počátku listopadu, a to 5 dní v týdnu (po-pá) po osmi hodinách (6:00-14:00 hod.). Práci mu zprostředkovali známí na Ukrajině, přivezli ho do České republiky napřed na ubytovnu a poté do V. Peníze ještě nedostal a ani neví, kolik má slíbeno. Při práci ho úkoloval a kontroloval ukrajinský vedoucí V., který byl zadržen téhož dne. Pracovní smlouvu podepisoval a předložil ji při pobytové kontrole. Neuvedl žádné vazby, které by měl v České republice. V případě vyhoštění se má kam vrátit.
13. Správnímu orgánu I. stupně byla předložena v polštině uzavřená pracovní smlouva ze dne 1. 11. 2017 mezi žalobcem a společností P. a její dodatek uzavřený téhož dne, kterým bylo ujednáno místo výkonu práce na adrese V. X. Jako předmět pracovní činnosti je v pracovní smlouvě uvedeno „POZOSTALI PRACOWNICY WYKONUJĄCI DORYWCZE PRACE PROSTE“ (tj. ostatní pracovníci vykonávající příležitostné jednoduché práce - překlad soudu).

14. Společnost F. v dopise ze dne 11. 4. 2018 sdělila, že žalobce není jejím zaměstnancem, nýbrž zaměstnancem P., která ho vyslala na základě smlouvy o poskytování příhraničních služeb ze dne 2. 10. 2017. Žalobce se podílel na plnění díla pro společnost F. dle smlouvy o dílo ze dne 2. 10. 2017 a objednávky z téhož dne.
15. Ve správním spise se dále nachází smlouva o poskytování příhraničních služeb ze dne 2. 10. 2017 uzavřená mezi společnostmi P. (jako dodavatelem) a F. (jako odběratelem), na základě níž se dodavatel zavázal provádět pro odběratele dokončovací stavební práce, balící práce a úklidové práce na území České republiky, a to na základě objednávky odběratele. Objednávkou z 1. 11. 2017 odběratel F. učinil objednávku na práce v rozsahu balení kartonů, manipulační práce ve skladu v termínu od 1. 11. 2017 do 31. 12. 2017 mj. na adrese V. X.
16. Správní spis rovněž obsahuje rámcovou smlouvu o dílo ze dne 2. 10. 2017 a přílohu 1 k této smlouvě uzavřené mezi společnostmi F. (jako objednatel) a F. (jako zhotovitelem), na základě níž se zhotovitel zavázal provést pro objednatele dílo spočívající v balících, manipulačních a ostatních pracích balení mj. na adrese V. X. Mezi uvedenými společnostmi byla rovněž uzavřena podnájemní smlouva, kterou přenechala společnost F. (jako nájemce) společnosti F. (jako podnájemci) k užívání prostory za účelem plnění závazku z rámcové smlouvy o dílo.
17. Podle sdělení Úřadu práce ČR ze dne 15. 2. 2018 nebylo žalobci vydáno povolení k zaměstnání.
18. Z evidence docházky předložené jednak již během pobytové kontroly (únor 2018) a později doplněné společností F. (listopad 2017 až leden 2018) vyplývá, že žalobce začal předmětnou pracovní činnost vykonávat dne 1. 11. 2017 a vykonával ji až do dne 13. 2. 2018, tj. do dne pobytové kontroly.
19. Ve vyjádření ze dne 18. 4. 2018 žalobce prostřednictvím svého právního zástupce uvedl, že jako zaměstnanec polské společnosti P. byl vyslán zaměstnavatelem k plnění zakázky společnosti pro společnost F. na základě smlouvy o poskytování příhraničních služeb uzavřené těmito společnostmi, a proto práci na území České republiky vykonával v souladu s ustanovením § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a směrnicí o vysílání pracovníků. Služby jsou prostřednictvím zaměstnanců společnosti poskytovány pouze dočasně a příležitostně. Žalobce nebyl zaměstnancem společností F. ani F. Ve vztahu k němu byla řádně splněna oznamovací povinnost dle § 87 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Na podporu svých tvrzení předložil rovněž vyjádření Evropské komise ze dne 31. 3. 2017 vydané na žádost společnosti O.-T. (dále jen „O.-T.“), které bylo sice vydáno pro jinou společnost, ale podle žalobce ve stejné věci. Žalobce dále předestřel judikaturu Soudního dvora Evropské unie a uzavřel, že plnění podle smlouvy o dílo představuje poskytnutí přeshraniční služby, a tudíž se na pracovní činnost žalobce vztahuje výjimka z povinnosti mít povolení k zaměstnání dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti.
20. Dne 23. 6. 2018 vydalo krajské ředitelství prvoinstanční rozhodnutí o vyhoštění a prvoinstanční rozhodnutí o nákladech řízení. Žalobce podal dne 3. 7. 2018 odvolání proti oběma uvedeným rozhodnutím. V odvolání uplatnil obdobné námitky jako v předchozím vyjádření ze dne 18. 4. 2018.
21. Obě odvolání byla rozhodnutím žalovaného o vyhoštění a rozhodnutím žalovaného o nákladech řízení zamítnuta a napadená rozhodnutí krajského ředitelství byla potvrzena.

Rozhodnutí žalovaného o vyhoštění

22. Soud dále odkazuje na rozsudek ze dne 5. 4. 2018, č. j. 42 A 2/2018 – 20, v němž rozhodl o žalobě téměř totožného znění za obdobných skutkových okolností. Závěry zde uvedené byly následně potvrzeny rozsudkem NSS ze dne 30. 5. 2018, č. j. 2 Azs 142/2018 – 17 (shodně též viz rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2018, č. j. 4 Azs 134/2018 – 18, vydaný v další obdobné věci). Soud z nich proto vychází i v projednávané věci.
23. Tvrzení žalobce o velkém počtu procesních nedostatků a jeho odkaz na podané odvolání nepředstavuje řádný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je na žalobci, který je ostatně zastoupen profesionálem v oboru práva, aby v podané žalobě jasným a konkrétním způsobem vymezil, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí žalovaného za nezákonné příp. nicotné. Neurčitá argumentace o procesních pochybeních ani prostý odkaz na argumentaci uvedenou v odvolání těmito požadavkům neodpovídají, a proto se jimi soud nemohl zabývat. Sám přitom z obsahu správního spisu neshledal žádnou vadu řízení, k níž by byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti.
24. Soud se tedy meritorně zabýval pouze žalobním bodem, který se týkal aplikace § 98 odst. k) zákona o zaměstnanosti. Žalobce namítl, že byl vyslán na území České republiky svým polským zaměstnavatelem na základě smlouvy o příhraničním poskytování služeb za účelem plnění zakázky pro společnost F., a proto byl oprávněn k výkonu práce na území České republiky podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. K tomu soud uvádí, že obdobnou námitku žalobce uplatnil již v rámci odvolacího řízení. Žalovaný ji podrobně vypořádal na stranách 5 až 8 napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění. Ani soud této námitce nemůže přisvědčit.
25. Podle § 98 odst. k) zákona o zaměstnanosti „[p]ovolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.“
26. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, [...] je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval“.
27. Výkladem sporného § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se zabýval NSS v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31. NSS ve zmíněném rozsudku vyšel ze směrnice o vysílání pracovníků, která upravuje tři různé formy nadnárodního poskytování služeb: a) podnik usazený na území jednoho členského státu vyšle pracovníka na území jiného členského státu na vlastní účet a pod svým vedením na základě smlouvy uzavřené mezi podnikem pracovníky vysílajícím a stranou, pro kterou jsou služby určeny, činnou v tomto členském státě, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; b) podnik vyšle pracovníka do provozovny nebo podniku náležejícího ke skupině podniků na území členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; c) jako podnik pro dočasnou

práci či podnik poskytující pracovníky vyšle pracovníka do podniku, který jej využije, se sídlem nebo vykonávajícího činnost na území některého členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi podnikem pro dočasnou práci či podnikem poskytujícím pracovníky na straně jedné a pracovníkem na straně druhé. Z judikatury Soudního dvora Evropské unie (279/80, *Webb*, C-307/09, *Vicoplus*) pak dovodil, že službou, na kterou se vztahuje svoboda volného pohybu služeb, je i poskytování pracovní síly. Vzhledem k tomu, že přeshraniční poskytování pracovní síly je z obchodního a sociálního hlediska mimořádně citlivou oblastí a může mít značný dopad na pracovní trh členského státu, v němž sídlí příjemce takové služby (příjemce pracovní síly), mohou členské státy podřídit takové vysílání pracovníků požadavku získání pracovního povolení (k tomu srov. § 95 odst. 1 a 4 zákona o zaměstnanosti). Nejvyšší správní soud s ohledem na další judikaturu Soudního dvora Evropské unie (C-91/13, *Essent Energie*) dodal, že pracovníci, kteří vykonávají svou hlavní činnost v členském státě, kde je usazen podnik poskytující služby, a do hostitelského členského státu byli jako pracovní síla poskytnuti pouze dočasně a za účelem splnění konkrétní činnosti, neusilují o začlenění na pracovní trh, a nemohou tak pro tento trh představovat ohrožení.

28. Na základě těchto východisek dospěl NSS k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice o vysílání pracovníků a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří ačkoliv byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.
29. V nyní projednávané věci není mezi stranami sporné, že činnost žalobce naplňovala znaky závislé práce. Ze shora zjištěných skutečností je dále zřejmé, že, byť byl podle pracovní smlouvy ze dne 1. 11. 2017 formálně zaměstnancem společnosti P., pro tuto společnost nikdy žádnou pracovní činnost v Polsku nevykonával. Žalobce sám uvedl, že měl již před odjezdem z Ukrajiny domluvenou práci v České republice a v Polsku nikdy nepracoval. Nedlouho po vstupu do Schengenského prostoru (14. 10. 2017) odcestoval na území České republiky, kde dle evidence docházky pracoval nejpozději od 1. 11. 2017 v areálu společnosti F. jako dělník při balení kanystrů. Jeho pracovní smlouva ze dne 1. 11. 2017 byla ještě téhož dne doplněna dodatkem, podle kterého byl vyslán k výkonu zaměstnání na adrese závodu společnosti F. (areál V., V. X), a to bez jakéhokoliv časového omezení (na dobu neurčitou). Dokumenty obsažené ve správním spisu, podle nichž došlo k vyslání žalobce k výkonu práce do České republiky, jsou stejně jako pracovní smlouva datovány dnem 1. 11. 2017. Lze tak uzavřít, že společnost P. fakticky vykonávala činnost agentury práce, která žalobci pouze zprostředkovala zaměstnání na území České republiky, aniž by ho jakýmkoliv způsobem využívala (nebo v budoucnu zamýšlela využít) k vlastní činnosti.

v Polsku. Tomu odpovídá i obsah smlouvy o poskytování příhraničních služeb uzavřené společností P. se společností F., která má charakter rámcové smlouvy, a objednávky ze dne 1. 11. 2017. Ani z objednávky učiněné na základě rámcové smlouvy není zřejmé, jaká konkrétní služba měla být společností P. poskytnuta. V objednávce jsou uvedeny tři typy pracovní činnosti (balicí práce, manipulační práce a ostatní práce balení), které v souhrnu představují dílo „balení kartonů, manipulační práce ve skladu“, které má být realizováno na třech odlišných místech v době od 1. 11. 2017 do 31. 12. 2017. S ohledem na poměrně vágní vymezení díla je zřejmé, že společnost P. měla objednateli poskytnout pouze pracovní sílu, nikoliv sama vlastním jménem a na vlastní odpovědnost provést jakékoliv ucelené dílo. Vyslání zaměstnanců společnosti P. na základě této smlouvy o poskytování příhraničních služeb nepředstavuje vyslání dle čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES, nýbrž vyslání ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. c) této směrnice. V této souvislosti je významné zjištění, že žalobce před svým vysláním do provozovny společnosti F. žádnou práci pro svého zaměstnavatele (společnost P.) nevykonával, zejména pak nikoliv na území Polské republiky, kam ani neměl v úmyslu se po dokončení práce pro společnost F. vrátit. Jak vyplynulo z výše citovaného rozsudku NSS čj. 2 Azs 289/2017 – 31, na tyto případy se výjimka podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti nevztahuje, neboť nelze předpokládat, že by se žalobce po uplynutí doby vyslání vrátil zpět na polský pracovní trh (srov. též bod 43 citovaného rozsudku a tam uváděnou judikaturu NSS).

30. K odkazu žalobce na vyjádření Evropské komise ze dne 31. 3. 2017 pak soud vedle toho, že se jedná o vyjádření určené jinému subjektu (O.-T.), k němuž nemá žalobce žádný vztah, poznamenává, že vychází z předpokladu, že vyslaný zaměstnanec pro svého zaměstnavatele pravidelně a obvykle pracuje („workers, employed regularly and habitually by a service provider established in a Member State“; srov. obdobné užití slovního spojení „habitually employed“ ve smyslu „obvykle pracující“ např. v bodě 3 preambule směrnice o vysílání pracovníků). Zjevně tedy nepředpokládá, že společnost, jež vysílá pracovníky do jiného členského státu, fakticky funguje jako agentura práce, která vysílané zaměstnance sama nijak nevyužívá. Nelze přehlédnout, že toto relativně stručné a obecné vyjádření se nezabývá konkrétními okolnostmi, za nichž vykonával pracovní činnost žalobce (naopak se vyjadřuje k situaci odlišné, a to k vyslání pracovníka, který v jiném členském státě obvykle pracuje). Vyjádření tak v podstatě pouze shrnuje některé závěry nespecifikovaných rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie, jehož relevantní judikaturu však NSS ve výše citovaném rozsudku zohlednit neopomněl (srov. zejména body 37 až 39 a 43). V projednávané věci tedy nelze tomuto vyjádření přikládat jakoukoliv váhu. Soud proto shledal tuto námitku nedůvodnou.
31. V souvislosti s námitkou nezákonnosti rozhodnutí žalovaného o správním vyhoštění žalobce tvrdí, že žalovaný měl zahájit přezkumné řízení dle § 94 a násl. správního řádu a současně odložit vykonatelnost rozhodnutí o vyhoštění. Soudu není zřejmé, proč by měl žalovaný zahájit přezkumné řízení, jestliže žalobce napadl prvostupňové rozhodnutí o vyhoštění řádným opravným prostředkem, který má suspenzivní účinek (tedy byla odložena též vykonatelnost prvostupňového rozhodnutí o vyhoštění). V rámci řízení o odvolání se přitom posuzuje soulad prvostupňového rozhodnutí se zákonem v plném rozsahu bez ohledu na obsah odvolacích námitek (§ 89 odst. 2 správního řádu). V situaci, kdy žalovaný shledal podané odvolání nedůvodným, nebylo na místě, aby posléze zahájil přezkumné řízení.

Rozhodnutí žalovaného o nákladech řízení

32. Rozhodnutí žalovaného o nákladech řízení je svou povahou rozhodnutím, jehož výrok je závislým na výroku ve věci samé tj. rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. shora uvedený rozsudek zdejšího soudu č. j. 44 A 12/2013 – 21). Žalobce ve vztahu k rozhodnutí žalovaného o nákladech řízení neuplatnil žádný samostatný žalobní bod, kterým by se soud mohl zabývat pouze ve vztahu k tomuto rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobu důvodnou v části směřující proti rozhodnutí žalovaného o vyhoštění (a toto rozhodnutí nezrušil), nelze než současně konstatovat, že žaloba je nedůvodná i v části směřující proti rozhodnutí žalovaného o nákladech řízení.

Závěr a náklady řízení

33. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu proti oběma napadeným rozhodnutím zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., z něhož plyne, že právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem má účastník, který byl ve věci plně úspěšný. Žalobce nebyl ve věci ani z části úspěšný, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalovaný byl sice plně úspěšný, žádné náklady mu však v řízení před soudem nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly a přiznání jejich náhrady ani nepožadoval.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. února 2019

Mgr. Jan Čížek, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.